

29. marts, 1966

Mor, Far,

Landede forleden i Tansonnhut lidt uden for Saigon. Derfra fløj vi med slick (helikopter, mor) til basen for 4th Infantry Battalion, 23rd Regiment (Mechanized). Røg direkte ud i The Bush (junglen). Jeg havde ikke sovet ret meget, men det var endnu værre for dem der havde siddet derude i flere dage. I drømmer ikke om hvor varmt og fugtigt her er - og mere mudder end I har derhjemme lige nu. To mænd var blevet dræbt af en Pungi Stick (det er en slags hjemmelavet bombe), og en tredje mistede begge ben. Inden helikopteren kunne evakuere ham, var vi pludselig omringet, og jeg husker ikke så meget andet end skud og skrig. Til sidst blev der stille, og vi fik sikret en LZ til Evac (Landing Zone, til helikopterne, mor, så vi kunne blive evakueret), men da vi klatrede ind i vores slick, blev TOP (den øverste sergeant i vores enhed) ramt i hovedet af en snigskytte. Bare et enkelt skud. Vi hørte det ikke engang for larmen fra rotoren. En sky af blod, og så lå han stille på jorden. Vi lettede uden ham, for det var ét stort inferno. Men vi fik ligsækkene og ham den sårede med. Hele zonen fik et skud Willy Peter (altså, napalm) og blev pacificeret - det kalder vi det når de alle sammen er døde. Lyset fra den brændende jungle ... det er underligt, men det mindede mig lidt om det flammende skær fra en solnedgang over dalen derhjemme. Anyway. De mænd var Short. De skulle snart hjem. De var erfarne. Der er en der skriger i lægehytten - nok ham uden ben.

Har stadig ikke sovet så meget.

Nå, ville egentlig bare sige at jeg var kommet godt frem, men, tja ... Smider det her forbi PX (vores postkontor). En dag ses vi, måske, tilbage i »The World«.

Bud Whitty

Kære mor

Jeg vil bede dig stoppe med at skrive. Min gamle bofælle videregiver stadig jeres breve, men jeg bor ikke længere i SF. Og jeg læser dem ikke.

Har I tømt mit værelse? Det håber jeg. Jeg ønsker ikke at se noget af det igen. Så I vidserne på ruden? Jeg fortalte far om dem. Så mange gange. Det var træerne - de forsøgte at komme ind til mig. Han ville aldrig lytte. Og du fjede ham altid. Hvad vil du gøre den dag han ikke længere er der? Er du overhovedet i stand til at tænke en selvstændig tanke?

Undskyld. Det var ikke rimeligt. Sådan er det for alle der stadig bor ved den forbandede sø, ikke kun dig. Det ved jeg godt. En dag, måske snart, vil Severance være døde og overgroet og glemt. Gold og hul som menneskene der bor der.

Er Bud taget til Vietnam? Var det også fars idé at han skulle give sit liv for den latterlige krig? På den anden side, så kommer han da væk. Det er lettere at tænke når man kommer væk. Lettere. Jeg kan stadig høre grenene kvatte. Men det er kun i mit hoved. Det ved jeg. Jeg lagde alt det onde bag mig da jeg rejste. På nær lyden.

kkkkrrrrtt. kkwt. kkkkt.

Jeg elsker jer.

Emily